

Italiaanse bioscoopshit raakt een gevoelige snaar

C'è Ancora Domani

Regie: Paola Cortellesi

Met Paola Cortellesi en Valerio Mastandrea

★★★★★

Als Delia ontwaakt krijgt ze van haar man – bij wijze van begroeting – een pets in het gezicht. Als kijker schrik je. Maar Delia doet niks, zegt niks. Ze is het gewend om door haar man te worden afgeranseld en uitgescholden.

De Italiaanse regisseur Paola Cortellesi, die zelf de rol van Delia voor haar rekening neemt, toont in *C'è Ancora Domani* de alledaagsheid van huiselijk geweld. De hand van Ivano die bij het minste geringste omhoog gaat. Delia die dekking zoekt, of die haar man laat begaan, omdat ze weet dat ze er toch niet onderuit komt.

In Italië heeft Cortellesi's film een gevoelige snaar geraakt. Het drama dat in oktober vorig jaar in première ging, groeide binnen enkele maanden uit tot een van de grootste Italiaanse bioscoopsuccessen ooit. Ruim 5 miljoen Italianen zagen de film inmiddels. Met een

Vindt Delia een route om te ontsnappen aan de tirannie?

opbrengst van ruim 36 miljoen euro (en de teller loopt) doet het Italiaanse vrouwenportret het beter aan de bioscoopkassa dan *Barbie*.

Wat ongetwijfeld een rol speelt, is dat Cortellesi een bekend gezicht is in Italië. Na een carrière als zangeres en comédienne die vooral roem vergaarde op de Italiaanse televisie, zette ze zich met *C'è Ancora Domani* aan haar regiedebuut. Het gaat om een origineel verhaal, geen verfilming van een boek of toneelstuk, maar een verhaal dat Cortellesi schreef op basis van verhalen van grootmoeders en overgrootmoeders.

Het zijn die vergeten vrouwenlevens, de geschiedenissen van eenvoudige huisvrouwen, die in Delia samenkomen en voor herkenning zorgen. De film speelt in het Rome van 1946, het jaar waarin Italiaanse vrouwen voor het eerst naar de stembus mochten. Maar Delia's verhaal gaat evengoed over het hedendaagse waarin nog steeds sprake is van geweld tegen vrouwen. Volgens een recente studie wordt in Italië elke 72 uur een vrouw vermoord, vaak door een ex die het niet kan verkroppen dat zijn vrouw hem heeft verlaten.

In de film zie je hoe Delia de eindjes aan elkaar probeert te knopen, wonend in een armoedig souterrain met drie kinderen, een hardvochtige man en een bedlegerige, handtastelijke schoonvader. Om de ellende enigszins draaglijk te maken last Cortellesi kleine grapjes en magische momenten in.

Een afranseling krijgt ineens de vorm van een dans uit een klassieke Hollywoodmusical. Het geeft de film lucht en het naoorlogse drama, dat in prachtig zwart-wit is opgenomen, iets verrassends. Volgens Cortellesi gaat het om '*neorealismo rosa*', een genre waarbij de settings en karakters realistisch zijn, maar het verhaal komische of romantische elementen bevat.

De grootste verrassing zit zonder meer in de finale. Zal Delia, die overigens uitstekend wordt vertolkt door Cortellesi, een route vinden om te ontsnappen aan de tirannie? Zal ze een manier vinden om haar lot om te buigen? Is er sprake van een nieuwe lente, een nieuw begin? Het slot gaan we hier niet verklappen. Wat we wel kunnen zeggen is dat de finale van een grote klasse is, hoopvol stemt, en helemaal in lijn is met het gevecht tegen het verrotte patriarchaat.

Belinda van de Graaf

